

عید هفته ها به چه مناسبتی بود؟

اعیاد مختلف اسرائیل برای این قوم سمبل عمل خدا بود. جشن‌های سالیانه قوم اسرائیل نمادی بود از اینکه خدا با آنهاست و در کنار آنها زیست می‌کند. اسرائیل در این جشن‌ها هم برکات و مواهب الهی را می‌ستود و هم عمل خدا در طول تاریخ را به یاد می‌آورد. مهم‌ترین این اعیاد عبارت بودند از: عید فصح، عید خیمه‌ها و عید هفته‌ها. هر یک از این سه عید دارای داستان و فلسفه جداگانه‌ای است. در این شماره به بررسی عید هفته‌ها می‌پردازیم که به “عید جمع‌آوری محصول” یا “پنطیکاست” نیز معروف است.

عید هفته‌ها که احتمالاً در پاییز جشن گرفته می‌شد، در تقویم یهودیان از اعیاد مربوط به دروی محصول بود. این عید در روز پنجاهم (یا همان پنطیکاست)، یعنی هفت هفته پس از عید فصح برگزار می‌شد (لاویان ۲۳: ۱۵ و ۱۶). قوم خدا در پنجاهمین روز پس از عید فصح موظف بودند دست به هیچ کاری نزنند و در عوض با یکدیگر جمع شده، برکت خدا را جشن بگیرند (لاویان ۲۳: ۲۱). در جریان این جشن، کاهن دو قرص نان را به نشانه نوبر برکت خدا بلند می‌کرد و آنها را به حضور خدا تکان می‌داد، و قربانی‌های دیگری نیز برای خدا گذرانده می‌شد (لاویان ۲۳: ۱۷-۲۰). همچنین در این روز، اسرائیلیان اجازه نداشتند کناره‌های مزارع خود را درو کنند تا افراد فقیر در میان قوم و نیز افراد غریبه بتوانند از باقیمانده محصول استفاده کنند و گرسنه نمانند.

و اما این عید هفته‌ها که در اصل برای یهودیان عیدی مختص برداشت نوبر محصول بود، در ادبیات بین‌العهدین، یعنی متونی که علاوه بر کتب عهدعتیق برای یهودیان مرجع محسوب می‌شد و عمدتاً شامل تفاسیری بر تورات بود، بُعدی روحانی پیدا کرد و به‌عنوان سمبل اعطای شریعت در کوه سینا معرفی شد زیرا در این متون آمده بود که عید هفته‌ها مصادف است با سالگرد اعطای شریعت موسی توسط خدا (رجوع کنید به کتاب یوبیل، از کتب ادبیات بین‌العهدین، ۱: ۱ و ۱۷: ۶). این عید، یا به عبارت بهتر تفسیر روحانی از آن، در عهدجدید و بخصوص در اعمال رسولان فصل ۲ با واقعه پنطیکاست و نزول روح خدا بر شاگردان و پیروان عیسی همراه گردید. درست همانطور که عید هفته‌ها، یعنی جشن نوبر محصول که پنجاه روز پس از عید فصح برگزار می‌شد نمایانگر برکات الهی خدا در آینده بود، حال در دوران عهدجدید نزول روح‌القدس در واقعه پنطیکاست (که آن هم تقریباً پنجاه روز پس از عید فصح و قربانی شدن بره خدا رخ داد) نوبر برکاتی است که خدا در آینده بر قوم خود جاری خواهد ساخت. همانگونه که موسی شریعت را از جانب خدا برای قوم اسرائیل

آورد، حال در عهدجدید این شریعت توسط روح خدا بجای الواح سنگی بر قلب‌های مؤمنین مکتوب می‌شود. نزول روح‌القدس در واقعه پنطیکاست تحقق نبوت ارمیا (در ۳۱:۳۱-۳۴) و حزقیال (در ۲۶:۳۶) بود که پیشگویی کرده بودند خدا روزی شریعت خود را بر دل‌های ما خواهد نوشت. پولس نیز در رومیان ۸:۲۱ از روح خدا به‌عنوان نوبر برکات الهی یاد می‌کند که همچون بافه گندم جنبانیدنی در عید هفته‌هاست.

یهودیان در عید هفته‌ها به‌یاد می‌آوردند که برکت بزرگ خدا در راه است و تجربه کنونی آنان از مواهب الهی در قیاس با برکات آینده بسیار ناچیز است. در عهدجدید نیز خدا با فرستادن روح خود بر شاگردان در واقعه پنطیکاست (تحقق نبوت یوئیل) یادآوری می‌کند که حصاد عظیم خدا که همانا جان‌های گمشده است در راه می‌باشد. جماعتی که در واقعه پنطیکاست حضور داشتند را می‌توان همچون نویری دانست از خیل کثیری که در آینده به جمع حصاد الهی خواهند پیوست.

برگرفته از: وب سایت مرکز پژوهش‌های مسیحی